

Sygn. akt I C 110/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 października 2015 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w następującym składzie:

Przewodnicząca: Sędzia SO Elżbieta Zalewska - Statuch

Protokolant: staż. Aleksandra Wydrzyńska

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2015 roku w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa M. C.

przeciwko Skarbowi Państwa – (...) Zarządowi (...) w B.

o odszkodowanie

I. zasądza od pozwanego Skarbu Państwa – (...) Zarządu (...) w B. na rzecz powoda M. C. kwotę 28 892,33 (dwadzieścia osiem tysięcy osiemset dziewięćdziesiąt dwa 33/100) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 24 maja 2012r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od powoda M. C. na rzecz Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa 2 517 (dwa tysiące pięćset siedemnaście) złotych z tytułu częściowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. nakazuje pobrać od pozwanego Skarbu Państwa – (...) Zarządu (...) w B. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Sieradzu kwotę 1 210 (jeden tysiąc dwieście dziesięć) złotych z tytułu zwrotu wydatków;

V. nakazuje ściągnąć z zasądzonych na rzecz powoda M. C. w pkt I świadczenia na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Sieradz kwotę 6 855,59 (sześć tysięcy osiemset pięćdziesiąt pięć 59/100) złotych z tytułu zwrotu wydatków.

Sygn. akt I C 110/12

UZASADNIENIE

Po ostatecznym sprecyzowaniu roszczeń powód M. C. domagał się zasądzenia od Skarbu Państwa reprezentowanego przez (...) Zarząd (...)

w B. odszkodowania w wysokości 197 601 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 24 maja 2012 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu.

Dochodzone odszkodowanie obejmowało rekompensatę za szkodę, jakiej powód doznał na skutek utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska wojskowego

w Ł.. Jako podstawę prawną żądania wskazał przepis art. 136 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska, a dodatkowo art. 435 kc

W odpowiedzi na pozew pozwany zastępowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, podnosząc między innymi, że uchwała Sejmiku Województwa (...) z 9 lutego 2010r. nr (...) nie zmienia sposobu przeznaczenia nieruchomości powoda.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. C. jest właścicielem nieruchomości położonej w miejscowości C., składającej się z działek (...) o łącznej powierzchni 5,9187 ha, dla której Sąd Rejonowy w Łasku prowadzi księgi wieczyste (...).

(bezsporne, odpisy księgi wieczystej - k. 18-21, k. 260)

Nieruchomość stanowi gospodarstwo rolne, które położone jest przy drodze lokalnej wiodącej przez wieś, w terenach zabudowy wiejskiej (mieszkaniowo siedliskowej) oraz przestrzeni pól i łąk oddalonych od siedliska. C. jest średnią osadą wiejską, położoną w odległości około 5 km od Ł. i 7,5 km od B.. W B. znajduje się siedziba szkół, gimnazjum, usług i handlu. Działki posiadają dostęp do drogi publicznej. W sąsiedztwie działki, na której znajduje się siedlisko, znajduje się zabudowa zagrodowo – mieszkaniowa a w dalszym sąsiedztwie pola uprawne. Lotnisko wojskowe znajduje się około 1 km od tej miejscowości. (niesporne)

(...) położone są w terenie dla którego nie ma opracowanego planu zagospodarowania przestrzennego. Zgodnie ze zmianą do studium uwarunkowań

i kierunków zagospodarowania gminy B. przeznaczenie działek jest następujące: działki (...) to trwałe użytki zielone; działki (...) na głębokość 75m od drogi to obszar zabudowany w strefie ograniczonego użytkowania oznaczonej symbolem Mk a pozostała część tych działek to grunt rolny i użytki zielone, przy czym w pasie ok. 860 m od drogi do rowu stanowią obszar bezpośredniego zagrożenia powodzią; działki (...) to grunty rolne i użytki zielone a część tych działek znajdująca się przy rowie na odległość 50 m stanowi obszar bezpośredniego zagrożenia powodzią; działka (...) to teren do zalesienia; działka (...) to teren zabudowy mieszkaniowo – siedliskowej

(dowód: opinia biegłego K. N. k. 270-315)

W dniu 09 lutego 2010r. Sejmik Województwa (...) podjął uchwałę

Nr (...) w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania lotniska Ł.

(Dz. U. Woj. (...) Nr 2010.88.689 z 29 marca 2010 roku). Przedmiotowa uchwała weszła w życie 12 kwietnia 2010r.

Na jej podstawie obszar ograniczonego użytkowania został podzielony na dwa podobszary oznaczone symbolami A (podobszar, którego granicę wewnętrzną wyznacza granica terenu lotniska, zewnętrzną natomiast wyznacza izolinia równoważnego poziomu dźwięku A dla pory nocy - przedział czasu od godz. 22.00 do 6.00 - wyrażonego wskaźnikiem hałasu $L_{AeqN} = 50$ dB) i podobszar B (granice wewnętrzną wyznacza izolinia równoważnego poziomu dźwięku A dla pory nocy, wyrażonego wskaźnikiem hałasu $L_{AeqN} = 50$ dB, zewnętrzną granicę podobszaru B wyznacza izolinia równoważnego poziomu dźwięku A dla pory nocy, wyrażonego wskaźnikiem hałasu $L_{AeqN} = 45$ dB).

Uchwała Sejmiku Województwa (...) Nr (...) ogranicza właścicieli działek położonych w obszarze ograniczonego użytkowania w ten sposób, że nie mogą oni skutecznie dochodzić zaniechania emisji hałasu przez lotnisko. Ponadto w obszarze A wymieniona uchwała wprowadziła zakaz (§ 8, § 9):

- przeznaczania terenu pod zabudowę mieszkaniową jedno i wielorodzinną, zagrodową i zamieszkania zbiorowego oraz mieszkaniowo – usługową,

- tworzenia terenów rekreacyjno – wypoczynkowych,

tworzenia stref ochronnych „A” uzdrowisk,

- przeznaczania terenu pod budowę: szpitali, domów opieki społecznej, obiektów związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży,

- budowy budynków jedno i wielorodzinnych oraz zamieszkania zbiorowego, zagrodowych, mieszkaniowo – usługowych, szpitali, domów opieki społecznej, obiektów związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży,

- zmiany sposobu użytkowania obiektów budowlanych w całości lub części na budynki mieszkalne jedno i wielorodzinne oraz zamieszkania zbiorowego, mieszkaniowo – usługowego oraz na zabudowę zagrodową i na szpitala, domy opieki społecznej oraz obiekty związane ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży.

W podobszarze A dopuszcza się zmianę sposobu użytkowania budynków w całości lub w części na cele mieszkaniowe oraz budowę nowych budynków mieszkalnych jednorodzinnych jako towarzyszących innym funkcjom, na warunkach określonych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku braku planu miejscowego na warunkach określonych w decyzji o warunkach zabudowy (§10).

Natomiast w obszarze B wprowadzono zakazy:

- tworzenia stref ochronnych „A” uzdrowisk,

- przeznaczenia terenu pod budowę: szpitali, domów opieki społecznej, obiektów związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży, działających w porze nocy,

- zmiany sposobu użytkowania obiektów budowlanych w całości lub części na szpitala, domy opieki społecznej oraz obiekty związane ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży, działające w porze nocy.

W § 11 uchwały wprowadzono także następujące wymagania techniczne dotyczące budynków:

- w budynkach nowo projektowanych należy zapewnić izolacyjność ścian zewnętrznych, okien, drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów, zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi izolacyjności przegród w budynkach oraz izolacyjności akustycznej elementów budowlanych,

- w budynkach istniejących należy zastosować zabezpieczenia zapewniające izolacyjność ścian zewnętrznych, okien, drzwi ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów, zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi izolacyjności przegród w budynkach oraz izolacyjności akustycznej elementów budowlanych.

(niesporne; uchwała k. 24-26).

Nieruchomość powoda położona jest:

- w obszarze A – działki (...) działek (...)

- w podobszarze B zlokalizowane są działki (...) działek (...).

Według klasyfikacji gleboznawczej działki stanowią grunty orne o powierzchni 4,34 ha w kasie bonitacyjnej głównie III b, IVa i IV b z niewielkim udziałem klasy V. Są to grunty średnio żyzne o dobrej przydatności rolniczej. Użytki zielone są w klasach bonitacyjnych IV |

i V i stanowią powierzchnię 0,9021 ha. Zabudowania znajdują się na działce (...) i stanowią budynek mieszkalny, budynek inwentarsko – składowy, budynek garaży i budynek gospodarczy. Siedlisko ogrodzone jest furtką i bramą wjazdową. Budynek mieszkalny został wybudowany w 1974 roku. Jest murowany, wolnostojący, parterowy, niepodpiwniczony,

z poddaszem nieużytkowym. Są tam trzy pokoje, kuchnia, łazienka z WC i przedpokój. Ogólny standard budynku jest podstawowy, wymaga przeprowadzenia prac renowacyjnych.

(dowód: opinia biegłego K. N. k. 270-315)

Aktualnie izolacyjność akustyczna wszystkich pokoi w budynku z 1974 roku jest zbyt mała i wynosi do 10 dB - poza ścianą zachodnią dwóch pokoi, stropem i dachem, które spełniają wymagania.

Dla zapewnienia odpowiedniego klimatu akustycznego w domu powoda należy wymienić:

- istniejące 2 okna na okna o podwyższonej izolacyjności akustycznej RA2 co najmniej 35 dB; alternatywnie dopuszcza się wymianę okien na okna o klasie akustycznej w których wartość wskaźnika Rw jest równa co najmniej 41 dB.;

- istniejące jedno okno na okno o podwyższonej izolacyjności akustycznej RA2 co najmniej 36 dB; alternatywnie dopuszcza się wymianę okien na okna o klasie akustycznej w których wartość wskaźnika Rw jest równa co najmniej 42 dB.;

- istniejące 1 okno na okno o podwyższonej izolacyjności akustycznej RA2 co najmniej 34 dB; alternatywnie dopuszcza się wymianę okna na okna o klasie akustycznej w których wartość wskaźnika Rw wynosi co najmniej 40 dB;

- istniejące 1 okno na okno o podwyższonej izolacyjności akustycznej RA2 co najmniej 30 dB; alternatywnie dopuszcza się wymianę okna na okno o klasie akustycznej w których wartość wskaźnika Rw jest równa co najmniej 36 dB;

- zainstalować urządzenie klimatyzacyjne w sypialni, którego maksymalny poziom dźwięku nie przekracza 30 dB ewentualnie wentylator sufitowy o rozpiętości łopatek co najmniej 105 cm, posiadający dwa kierunki obrotu, trzystopniowej regulacji obrotów dla każdego kierunku, wysokość zawieszenia łopatek nad podłoga 2,4 m o poziomie dźwięku do 35 dB a

(dowód: opinia biegłych z Politechniki (...) w zakresie akustyki budowlanej - k. 94-119, opinia uzupełniająca biegłych z Politechniki (...) k. 238-241)

Wartość robót niezbędnych dla zapewnienia odpowiedniego klimatu akustycznego budynku mieszkalnego stanowi kwotę 12 064,33 zł (cena klimatyzatora wraz z montażem 3 900 zł, wymiana okien obejmująca demontaż starych okien, wartość nowych okien wraz z ich wstawieniem i obróbkami 8 164,33 zł)

(dowód: opinia biegłej B. M. - k. 166-185)

W wyniku wprowadzenia strefy ograniczonego użytkowania nieruchomości należące do powoda utraciły wartość na poziomie 16 828 zł

(dowód: opinia biegłego K. N. k. 270-315)

Powyższych ustaleń Sąd dokonał na podstawie dowodów z powołanych dokumentów, których prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron, a Sąd nie znalazł żadnych podstaw by czynić to z urzędu. Ponadto wykorzystano sporządzone na potrzeby niniejszego postępowania opinie biegłych.

Sąd pominął dowody z zeznań świadków: R. K., W. C. oraz P. W., gdyż zeznawali na okoliczności, które nie miały w sprawie istotnego znaczenia.

W zakresie ustalenia utraty wartości rynkowej nieruchomości powoda Sąd dysponował dwiema opiniami biegłych z zakresu budownictwa – K. N. i B. M.. Wnioski tych opinii były rozbieżne. Dokonując ich oceny pod kątem fachowości i prawidłowości rozumowania, w zestawieniu z pozostałym materiałem dowodowym, Sąd oparł się na opinii K. N..

Biegły dokonał analizy porównawczej transakcji sprzedaży nieruchomości podobnych, czyniąc wnikiwe, kategoryczne, logiczne i merytorycznie uzasadnione wnioski pod kątem wielorakich cech nieruchomości, również ze względu na źródła oddziaływania na nie hałasu. Biegły bardzo rzeczowo i wyczerpująco odniósł się zarówno do sformułowanej tezy dowodowej, przedstawiając rozmiar zmniejszenia wartości nieruchomości powoda spowodowany dwoma okolicznościami: utworzeniem obszaru ograniczonego użytkowania wprowadzającego ograniczenia w

sposobie korzystania z nieruchomości w zakresie przeznaczenia terenu oraz sposobu korzystania z terenów z uwagi na niemożność dotrzymania standardów jakości środowiska spowodowanej funkcjonowaniem lotniska oraz hałasem emitowanym przez samoloty F-16, czego nie uwzględniła w swej opinii biegła B. M.. Powód od początku formułując swe żądania powoływał się na niekorzystny czynnik, jakim jest hałas związany z lotami samolotów. W sprawie należało zatem oprzeć się na opinii uwzględniającej tę okoliczność, skoro obszar ograniczonego użytkowania powstał właśnie z uwagi na niemożność zapewnienia poza lotniskiem warunków gwarantujących dopuszczalny poziom hałasu.

Biegły K. N. oparł się na prawidłowych danych, dotyczących wycenianych nieruchomości, właściwym doborze nieruchomości podobnych oraz właściwym wychwyceniu cech różniących nieruchomości podobne od nieruchomości wycenianej i właściwym ustaleniu współczynników korygujących. Uwzględnił różny charakter działek, wchodzących w skład nieruchomości powoda, różnicując na tej podstawie kryteria, w oparciu o które ustalał spadek ich wartości.

Natomiast w zakresie kosztów rewitalizacji akustycznej Sąd oparł się na opinii biegłej B. M., która została wydana w oparciu o zakres niezbędnych do wykonania prac wskazany w opracowaniu Katedry Akustyki i Multimediów Politechniki (...). W opinii uzupełniającej biegła odpowiedziała na wątpliwości i pytania stron, ustosunkowała się do stawianych zarzutów i w sposób wyczerpujący je wyjaśniła i uzasadniła, a w konsekwencji również podtrzymała swoje wcześniejsze stanowisko.

Z tych względów Sąd na podstawie art. 217 § 2 kpc pominął wniosek powoda o zlecenie innemu biegłemu ponownej wyceny kosztów związanych z wymianą stolarki okiennej i kosztów instalacji klimatyzatora uznając, że okoliczność ta została dostatecznie wyjaśniona. Powód nie przedstawił żadnych dowodów przeciwnych pozwalających na zakwestionowanie wniosków biegłej w zakresie nieprawidłowości przyjętej przez nią ceny wymiany okien i instalacji klimatyzatora. Samo przekonanie powoda, że inny biegły dokonałby tej wyceny w sposób korzystniejszy dla niego było niewystarczające.

W judykaturze można bowiem uznać za utrwalony pogląd, iż samo niezadowolenie strony z oceny przedstawionej przez biegłych nie uzasadnia potrzeby dopuszczenia przez sąd dowodu z opinii innych biegłych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 2009 r., sygn. II CSK 642/08, LEX nr 511998, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2001 r.,

IV CKN 478/00 i postanowienie z 22 lipca 1997, I CKN 174/97 niepubl.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Przepisy ustawy Prawo ochrony środowiska z 27 kwietnia 2001r. (Dz. U. z 2008 roku Nr 25, poz. 150 z późn. zm.) samodzielnie przewidują podstawy odpowiedzialności odszkodowawczej i mają charakter przepisów szczególnych w stosunku do regulacji Kodeksu cywilnego, dotyczącej ochrony prawa własności przed naruszeniami. Odpowiedzialność Skarbu Państwa na tej podstawie uzależniona jest od wykazania trzech przesłanek: wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego, powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, zaistnienie szkody poniesionej przez właściciela nieruchomości, jej użytkownika wieczystego lub osobę, której przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości, a także związek przyczynowy między wprowadzonym ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości, a szkodą.

Pojęcie szkody nie zostało zdefiniowane w Kodeksie cywilnym. Treść art. 361 k.c. wskazuje jedynie na zakres szkody, podlegającej naprawieniu.

W doktrynie i orzecznictwie przyjęte zostało, że szkodą jest uszczerbek majątkowy, czyli zmniejszenie się majątku wskutek pewnego zdarzenia, niezależnie od istnienia przesłanek odpowiedzialności za nią. Uszczerbek majątkowy może polegać na zmniejszeniu majątku przez ubytek, utratę lub zniszczenie poszczególnych składników majątkowych albo przez ich uszkodzenie lub obniżenie wartości, na zwiększeniu pasywów albo udaremnieniu zwiększenia się majątku przez nieuzyskanie korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzone.

Definicja szkody nie została zawarta również w ustawie Prawo ochrony środowiska.

Z treści art. 129 ust. 1, 2 i 3 p.o.ś. wynika, że właściciel, użytkownik wieczysty lub osoba, której przysługuje rzeczowe prawo do nieruchomości mogą żądać wykupienia nieruchomości lub jej części albo odszkodowania za poniesioną szkodę, która obejmuje również zmniejszenie wartości nieruchomości oraz - stosownie do art. 136 ust. 3 p.o.ś. - koszty poniesione w celu wypełnienia wymagań technicznych, dotyczących istniejących budynków, nawet w przypadku braku obowiązku podjęcia działań w tym zakresie.

Nie został zatem oznaczony w tych przepisach wyczerpujący katalog szkód, które podlegają naprawie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2012 r., w sprawie II CSK 254/12, Lex nr 1294477).

Omawiając zakres roszczenia odszkodowawczego, opartego na przepisach art. 129 i 136 p.o.ś. warto odwołać się do ratio legis tej regulacji. Jak trafnie dostrzeżono w orzecznictwie, celem uregulowań art. 129 i 136 p.o.ś. jest ułatwienie osobom poszkodowanym w wyniku wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania dochodzenia roszczeń odszkodowawczych.

Należy zatem przyjąć, że wskazanie w treści art. 136 ust. 3 p.o.ś. *expressis verbis* na koszty poniesione w celu wypełnienia wymagań technicznych przez istniejące budynki miało wyeliminować spory co do objęcia tych kosztów obowiązkiem naprawienia szkody, skoro strona nie ma obowiązku ich ponieść. Ponieważ jako element szkody uznano "także koszty poniesione", a nie "wyłącznie koszty już poniesione", przepisu art. 136 ust. 3 p.o.ś. nie można traktować jako zawężającego zakres odszkodowania wskazany w art. 129 ust. 2 p.o.ś. (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 4 marca 2013 r., I ACa 490/12, LEX nr 1292730). Istotnych wskazówek w tej kwestii dostarcza również Sąd Najwyższy, który wskazuje, że szkodą, podlegającą naprawieniu na podstawie art. 129 ust. 2 p.o.ś., jest także obniżenie wartości nieruchomości wynikające z faktu, iż właściciel nieruchomości będzie musiał znosić dopuszczalne na tym obszarze immisje, np. hałas (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2010 r., III CZP 128/09, LEX nr 578138).

Istnienie związku przyczynowego między przedmiotowym ograniczeniem, a elementem szkody powodów, jakim jest spadek wartości ich nieruchomości, znajduje uzasadnienie jurydyczne w treści przepisu art. 129 ust. 2 p.o.ś., który wprost wskazuje, iż szkoda obejmuje również zmniejszenie wartości nieruchomości. Nie powinno przy tym budzić wątpliwości,

że obniżenie wartości nieruchomości stanowi wymierną stratę, niezależnie od tego czy właściciel ją zbył, czy też nie zamierza podjąć w tym kierunku żadnych działań, nieruchomość jest bowiem dobrem o charakterze inwestycyjnym (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2001 r., III CZP 57/01, OSNC 2002, nr 5, poz. 57). Przesłanką roszczenia odszkodowawczego przewidzianego w art. 129 ust. 2 p.o.ś. nie jest zbycie nieruchomości, a odszkodowanie nie jest ograniczone do rzeczywistej straty, obowiązuje bowiem zasada pełnej odpowiedzialności odszkodowawczej za wprowadzenie ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości (art. 361 § 2 k.c.). Podkreślić przy tym należy,

że na wartość nieruchomości zasadniczo nie ma wpływu sposób, w jaki jest ona wykorzystywana. Rozważanie wpływu ograniczeń w zakresie sposobu korzystania

z nieruchomości na wartość nieruchomości jedynie w odniesieniu do osób skarżących i to wyłącznie pod kątem możliwości dalszego zaspokajania przez nich potrzeb mieszkaniowych lub korzystania w dotychczasowy sposób prowadzi do nieuprawnionego zawężenia pojęcia szkody w rozumieniu art. 129 ust. 2 p.o.ś. Tymczasem, wspomniane ograniczenia dotyczące nieruchomości położonej na terenie obszaru ograniczonego użytkowania powodują konieczność ich znoszenia przez każdorazowego właściciela nieruchomości, a samo zaspokajanie potrzeb mieszkaniowych nie wyczerpuje uprawnienia właściciela do korzystania z rzeczy w granicach określonych treścią art. 140 k.c.

Na skutek wejścia w życie rozporządzenia doszło do zawężenia granic własności (art. 140 k.c. w zw. z art. 144 k.c.), a tym samym ścieśnienia wyłącznego władztwa właściciela względem nieruchomości położonej na obszarze ograniczonego użytkowania. Powód nie może skutecznie dochodzić zaniechania immisji w postaci generowania przez

lotnisko nadmiernego hałasu, czyli realizować uprawnień związanych z podejmowaniem działań ochronnych wobec swojej własności (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 18 listopada 2010 r., I ACa 884/10, lex 756735).

W zakresie tak rozumianym szkodzie powoda czyni zadość kwota rekompensująca spadek wartości nieruchomości oraz kwota rekompensująca koszty rewitalizacji budynku mieszkaniowego.

Ewentualne podwyższenie komfortu jako „skutek uboczny” rewitalizacji nie może w ocenie Sądu uzasadniać obniżenia należnego odszkodowania, bowiem właściciel budynku mieszkalnego winien otrzymać pełną rekompensatę kosztów utworzenia w nim warunków zapewniających ochronę przed szkodliwymi dla zdrowia skutkami hałasu. Potencjalne podwyższenie standardu budynku jest również niejako kompensowane przez obniżenie atrakcyjności rynkowej wynikające z położenia w strefie, w której występują określone niedogodności. Trzeba pamiętać, że ogólnie obowiązujące przepisy prawa budowlanego nie przewidują wobec inwestorów żadnych obowiązków i sankcji w razie niezapewnienia właściwego klimatu akustycznego budynku mieszkalnego. Źródłem powstania obowiązku odszkodowawczego jest wprowadzenie konieczności sprostania określonym wymogom przekraczającym obowiązujące w budynkach istniejących poza strefą ograniczonego użytkowania. Z tego względu koszty związane z zapewnieniem w budynku powoda właściwego klimatu akustycznego jest bezpośrednim uszczerbkiem związanym z ustanowieniem strefy ograniczonego użytkowania.

Z uwagi na to, że dochodzone przez powoda roszczenie znajdowało uzasadnienie w przepisach art. 129 ust. 2 w zw. z art. 135 ust. 1 i art. 136 Prawo ochrony środowiska na rzecz powoda należało zasądzić od pozwanego 28 892,33 złotych, natomiast w pozostałym, zakresie powództwo podlegało oddaleniu jako nieudowodnione. Wyliczenie szkody przedstawione przez powoda w pozwie w wyższej wysokości niż przyjęta przez Sąd nie znalazło potwierdzenia w treści opinii biegłych.

O odsetkach od zasądzonego roszczenia Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. w związku z art. 455 k.c., zasądzając je od dnia 24 maja 2012 roku – tj. od dnia określonego przez powoda, którego termin płatności upływał już po doręczeniu pozwanemu odpisu pozwu co nastąpiło w dniu 24 kwietnia 2012 roku (k. 34).

Żaden przepis ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku prawo o ochronie środowiska, (art. 129 – 136), która stanowi podstawę odpowiedzialności pozwanego, nie przewiduje konieczności ustalenia przez sąd wysokości odszkodowania. Wyrok sądu w tym zakresie nie ma charakteru konstytutywnego, nie jest zatem źródłem zobowiązania pozwanego do zapłaty, pozostaje nim ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Szkoda powstaje w dacie wejścia w życie uchwały wprowadzającej strefę ograniczonego użytkowania i w sprawie niniejszej brak jest podstaw do przyjęcia, że ustalona kwota odszkodowania odbiega w jakimkolwiek stopniu od wartości szkody właśnie z tej daty, co mogłoby stanowić podstawę zasądzenia odsetek od daty wyrokowania.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. mając na uwadze, iż powód przegrał proces w 85 %.

Na koszty procesu składały się: wynagrodzenia pełnomocników (3600 zł i 3617 zł), wydatki na opinie biegłych (8 065,59 zł).

O zwrocie wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa, Sąd orzekł na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, nakazując je pobrać stosunkowo do wyniku sprawy - odpowiednio - w kwocie 6 855,59 złotych od powoda z zasądzonego roszczenia i w kwocie 1 210 złotych od pozwanego. Zgodnie bowiem z treścią art. 94 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Skarb Państwa nie ma obowiązku ponoszenia jedynie opłat sądowych, co nie dotyczy poniesionych w toku procesu wydatków.

W zakresie kosztów zastępstwa procesowego powód winien ponieść je do wysokości 6 134 zł a pozwany do wysokości 1 083 zł, a zatem powoda obciąża obowiązek zwrotu pozwanemu różnicy pomiędzy poniesionymi kosztami zastępstwa a należnymi w wysokości 2 517 zł (3600 zł – 1 083 zł).

Zwalniając powoda od kosztów sądowych Sąd uwzględnił jego sytuację majątkową jedynie w zakresie opłat sądowych, uznając za niezasadne zastosowanie tej instytucji do kosztów zastępstwa prawnego należnych od niego pozwanemu oraz poniesionych za niego przez Skarb Państwa wydatków związanych z opiniami biegłych. Powód reprezentowany przez fachowego pełnomocnika zainicjował spór przed Sądem Okręgowym dochodząc roszczenia z którym się ostał w 15 % a zatem powinien częściowo uczestniczyć w kosztach związanych z jego prowadzeniem. Brak jest usprawiedliwionych podstaw by koszty te przerzucić na współobywateli z których podatków finansowany jest wymiar sprawiedliwości, w tym także obowiązkowe zastępstwo Skarbu Państwa przed Sądem Okręgowym przez Prokuratorię Generalną w sytuacji w której na rzecz powoda zasądzane są jednak określone świadczenia. Strona powodowa nie podała także żadnych okoliczności przemawiających za powinnością zastosowania w sprawie art. 102 kpc, które dawałyby podstawę do przyjęcia, że zachodził szczególnie uzasadniony wypadek przemawiający za nieobciążeniem powoda kosztami procesu.